

[Poul H. Møller.]

om, hvor meget de kommer hinanden ved derude. Det så vi jo her — var det i torsdags eller i fredags? — hvor en mand, der var overfaldet med mange knivstik, vaklede ind i et ulovligt værtshus derude og fik lov at ligge et kvarters tid bevidstløs, for man er jo så vant til, at man raver rundt i en narkorus, og når man så falder om, ja, det skal man have lov til, det må man selv klare derude. Vi har set, hvad der har været af episoder med politi, og vi kender hele indstillingen derude til hudløshed, havde jeg nær sagt, hele indstillingen i dette såkaldte alternative samfund.

Ikke mindst som politimand må jeg sige, at når man ser det, der er foregået her i den seneste tid, men som aldeles ikke er enkeltstående episoder — dette med, at man modtager politiet med stenkast og flasker og andet forhåndenværende kasteskyts, det er jo ikke noget nyt derude — og når man ser, at en svensk journalist, som kommer derud for at samle stof til en artikel, og det fik han vist rigeligt af, bliver mishandlet, fordi man får mistanke om, at han vist egentlig er politimand, så viser det hele indstillingen til dem, som samfundet nu engang har sat til at varetage de politimæssige opgaver, som er at varetage i et retssamfund. Vore motiver til, at dette skal afvikles, at det må tage slut derude nu, er alene det menneskelige, at ikke flere mennesker fornedres og kommer i ulykke. Ikke mindst ungdommen tænker vi på, som kommer fra beskyttede miljøer. På trods af modsatte opfattelser har vi set unge gå til grunde derude i løbet af utrolig kort tid, vi har set unge komme ud i kriminalitet og narkotika og meget andet, som har været ødelæggende for dem, mange er måske blevet mærket for livstid af det. Det er vort motiv til at følge denne sag, lige indtil Christiania er endeligt og totalt afviklet. Derfor følger vi også med interesse — og vil også gøre det fremover efter retsmødet — hvilket udfald denne sag får.

Det er rigtigt, som forsvarsministeren har sagt, at indtil dato er der gjort, hvad der kan gøres, og det er retten, der sidder nu og skal tale. Men når den har talt og truffet en afgørelse, så må vi stadig væk følge afviklingen med megen interesse og med megen opmærksomhed, således at det sker helt i overensstemmelse med dagsordensforslaget

af 30. marts i år, nemlig uden unødigt forsinkelse. Men derfor vil jeg alligevel godt sige tak til forsvarsministeren for hans redegørelse for denne sag, som vi som sagt fortsat vil følge.

Hanne Reintoft (DKP):

Jeg er enig i, at denne debat er overflødig — det har de fleste debatter om Christiania i dette hus været. Til gengæld må jeg sige, at jeg ikke kan være enig i nogen som helst tak til justitsministeren, for jeg har dog sjældent set mage til primitiv og fantasiløs opskrift på voldsudøvelse som det, der bliver kaldt en redegørelse.

Det danske demokrati ynder jo at udsmykke sig med mange smukke ord, og vi har også hørt dem i dag: retsstat og orden, kultur, humanisme og social velfærdsstat. Som det også er sagt før — det kan jo ikke undgå at blive gentagelser — så har Christiania jo som andet, f. eks. arbejdsløshed og pensionisternes elendige vilkår, sat fokus på disse påstande. Mere end mange andre forekomster har Christiania med sin ophobning af social ulykke, med flugt fra samfund og dagligdag, romantik og nostalgi, rettet søgelyset på hele den samfundsløgn, der ikke mindst flourerer her i dette hus. I årevis er det lykkedes bare at feje velfærdssamfundets ofre om bag de sociale institutioners kulisser, men med nedskæringspolitik og et forældet idégrundlag må man opgive det, så de virkelige samfundsforhold afsløres og kommer for dagens lys. Den reaktionære fløj her i folketinget toner jo rent flag, om end det er hæsligt: til kamp mod de skæbner, der ikke for enhver pris vil lade sig tilpasse, til kamp mod dem, der ikke villigt bøjer sig for de ubønhørlige krav om at tage plads ved samlebandene og underkaste sig udbytning og skattepres og boligåger.

Men socialdemokratiet valgte jo en anden vej. Man fastholdt krampagtigt sin velfærdsideologi, prøvede at hævde, at i det samfund, man havde skabt, var der plads til afvigerne. Man smykkede sin magtesløshed med fine ord om sociale eksperimenter, en idé, som man aldrig støttede økonomisk eller på anden vis, bortset fra at man lidt forlegen så bort fra nogle indbetalinger for lys og gas, mens man krampagtigt forsøgte at berolige det borgerskab, der fremkaldte den almindelige forargelse. Man brugte mange